

Arrest

nr. 103 139 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992 te Poase in New Takoradi, Ghana. U woonde bij uw vader in New Takoradi en liep school tot u de leeftijd van elf jaar bereikte. Wanneer u 18 jaar oud was in het jaar 2010, begon u te werken op de boerderij van uw vader. Uw vader had deze boerderij geërfd van zijn vader, maar liet een zekere Y. en M. ervoor zorgen, daar hij zelf geen landbouwer was. Wanneer uw vader ziek werd, poogden zij het land van uw vader af te nemen, en hadden ze gedreigd om uw vader in brand te steken. Op 22 juli 2010 staken M. en Y. het huis waarin uw vader woonde in brand. U was op dat moment niet thuis, daar u in de kerk was. U werd door een zekere S. op de hoogte gebracht van de brand, u zag het huis branden, en er werd u gezegd

dat uw vader binnen was. Uw vader stierf in deze brand. U viel flauw en ging daarna samen met Susanna naar de politie om klacht in te dienen. De politie nam akte van uw beschuldigingen jegens Y. en M., die u ervan beschuldigde de brand te hebben aangestoken, en zeiden u dat ze een onderzoek zouden starten. Hiertoe vroeg de politie aan de brandweer om uitsluitel te geven over de oorzaak van de brand. Wanneer u in november 2010 naar de boerderij van uw overleden vader ging, zagen Y. en M. u. U wist zich echter op tijd te verschuilen, waardoor ze u niet vonden. U hoorde hen evenwel zeggen dat ze u zouden doden. U besloot daarop Ghana te verlaten, en u sprak een vrachtwagenchauffeur aan en legde hem uw situatie uit. U reisde met deze vrachtwagen via Burkina Faso en Niger naar Libië, waar u aankwam op 30 november 2010. U verbleef er in Tripoli en werkte er voor het bedrijf 'Man Enterprise'. Nadat onlusten uitbraken in Libië, werd u verplicht om mee te vechten. U weet niet aan wiens kant u diende te vechten, en u deed alsof u was gesneuveld tot iedereen gepasseerd was. U ging daarop naar Ajdabiya. Op 2 september 2012 werd u samen met anderen in een vrachtwagen geplaast, en werd er u gezegd dat ze u zouden doden. U wist uit deze vrachtwagen te springen en weg te lopen, waarna u naar 'Madina' te Tripoli ging. U ging er aan boord van een schip, waarmee u naar België reisde. U kwam aan in België op 9 september 2012 en vroeg er asiel aan op 10 september 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging', in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

U verklaarde Ghana per auto verlaten te hebben op 15 november 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), omdat u voor uw leven vreesde. U verklaarde dat uw vader stierf toen uw vaders huis op 22 juli 2010 in brand gestoken werd, door een zekere Y. en M. (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 11). Wanneer u na de dood van uw vader nog eens terugkeerde naar zijn boerderij, werd u door Y. en M. gezien en achterna gezeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Daar u zich wist te verschuilen, vonden zij u niet en kon u de boerderij terug verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd naar de beweegredenen van Y. en M., gaf u aan dat ze het land van uw vader wilden afnemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of er nog andere redenen waren, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat dat de enige reden was. Gevraagd waarom ze u wilden vermoorden, antwoordde u dat ze weten dat u de zoon bent van uw vader, en u dus zou kunnen opkomen tegen hun belangen – in casu de toeëigening van de boerderij die uw vader toebehoorde. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verder heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken dat u een 'risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen in het geval van terugkeer naar Ghana.

U verklaarde dat u, nadat u terug bij bewustzijn kwam, samen met zuster S. naar de politie ging, waar u aangifte deed van de zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U gaf Y. en M. aan bij de politie, die zou onderzoeken of zij het waren die het huis in brand staken (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U vertelde de politie over de cacao-boerderij, en hoe het conflict daaromtrent Y. en M. ertoe bracht het huis in brand te steken, en dat zij in Kasi wonen en niet in Takoradi. U gaf voorts aan dat de politie het wou onderzoeken en de waarheid naar boven halen of het echt zij waren die het huis in brand staken. U verklaarde dat de politie u vroeg hoe de brand was begonnen, en dat ze ook spraken met de brandweer over hetgeen gebeurd was. De politie vroeg informatie aan de brandweer, zo verklaarde u verder, wou van de brandweer weten wat de brand veroorzaakte, en ze startten samen met de brandweer een onderzoek. Gevraagd of de politie dit onderzoek dan wel degelijk startte, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of er nog andere mensen, die in het gebouw woonden waar uw vader woonde, klacht hadden ingediend, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) – wat uiterst vreemd

bevonden wordt. U verklaarde voorts dat u na de dood van uw vader, in november 2010, nog eens terugging naar de boerderij van uw vader, en u daar M. en Y. hoorde zeggen tegen elkaar dat ze u zouden doden (zie gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Gevraagd of u naar de politie ging om deze bedreigingen te melden, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe niet meer naar de politie te zijn gegaan en Ghana verlaten te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan enkel naar de politie ging wanneer uw vaders huis afgebrand was, antwoordde u dan weer, in tegenstrijd met uw vorige antwoord, naar de politie te zijn gegaan nadat u van de boerderij verjaagd werd en er het politierapport en een foto van uw vaders lijk - documenten die u ter ondersteuning van uw asielrelaas voorlegt – te hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u niet naar de politie ging om er de dreigementen van Y. en M. aan te geven, antwoordde u dat u de zaak al had aangegeven, de politie alles al wist en u niet nogmaals naar de politie kon gaan om hetzelfde te melden – hetgeen allerm minst een antwoord vormt op de u gestelde vraag, daar de door u vermelde dreigementen net een nieuw element vormden bij zaak die u reeds aanhangig maakte bij de politie. Gevraagd of u weet of er op heden reeds vooruitgang is geboekt met betrekking tot het onderzoek van uw vaders dood, antwoordde u niets meer vernomen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of u dan niet wilt weten wat er gebeurt, en of er reeds mensen gearresteerd zijn, antwoordde u dat u zich op uw gemak wilt voelen en u daarom geen contact heeft met de politie. Gevraagd of u dan niet wilt weten wat de politie doet, of het onderzoek nog loopt en of ze al dan niet reeds mensen arresteerden – gezien dit een rechtstreekse band heeft met uw vrees ten aanzien van Ghana, antwoordde u niet terug te willen gaan naar Ghana en niets meer te maken willen hebben met dat probleem. Gevraagd of Y. en M. u op heden nog steeds zoeken, antwoordde u dat ze u nog steeds zoeken daar de politie de zaak nog niet voor de rechtbank bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u weet dat de zaak nog niet voor het gerecht werd gebracht, gezien uw verklaring niets meer uit Ghana te hebben vernomen sinds u er wegging, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u naar de politie gegaan was en ze u zeiden dat ze de zaak onderzochten. Geconfronteerd met de vaststelling dat u het onderzoek van de politie niet afwachtte, antwoordde u dat u niet wist wanneer het onderzoek afgerond zou zijn, en dat u vertrok omdat u misschien aangevallen en gedood zou kunnen worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of het verslag van de brandweer, waarop de politie wachtte, er ooit kwam, antwoordde u dat u het niet kan zeggen, en dat de brandweer door de politie, zowel als door de rechtbank, onder druk werden gezet opdat het rapport er zou zijn, en het onderzoek zou kunnen aanvangen. Gevraagd wat er met zuster S. gebeurde – die u op de hoogte had gebracht van de brand, en die de vermoedelijke daders had gezien (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) – antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u haar poogde te contacteren, antwoordde u geen enkel contact te hebben, en gemoedsrust te willen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande verklaringen geenszins af te leiden valt dat u geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de Ghanese politie. Uit uw verklaringen valt immers af te leiden dat de Ghanese politie de door u geopperde moord op uw vader wel degelijk onderzocht, maar dat u dit onderzoek evenwel niet heeft afgewacht. Het dient in herinnering gebracht dat het principe van internationale bescherming gekenmerkt wordt door een subsidiair karakter ten opzichte van de in uw land van herkomst aanwezige beschermingsmogelijkheden. Het principe van internationale bescherming impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke onderneemt opdat u bescherming geboden zou worden door de Ghanese autoriteiten, alvorens internationale bescherming aan te vragen. Uit uw verklaringen valt eenduidig af te leiden dat u het onderzoek vanwege de Ghanese politie niet heeft afgewacht, en u zelfs geen poging ondernam – nadat de, door u vermeende, moordenaars van uw vader u bedreigd zouden hebben – de dreigementen aan uw adres te melden aan de politie. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u niet heeft kunnen hard maken dat u nog steeds zou worden gezocht door Y. en M.

Dat u geen enkel poging ondernam om op de hoogte te blijven van het onderzoek dat de politie instelde naar aanleiding van uw vaders overlijden, en evenmin contact poogde op te nemen met S., de persoon die met u naar de politie ging en de vermeende daders gezien zou hebben, getuigt van een dermate desinteresse voor de problemen die u in het kader van uw asielrelaas opwerpt, dat er ook afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid ervan. Immers, u verklaarde dat uw vader werd gedood, u klacht indiende bij de politie, én dat ook uw leven in gevaar was. Het is in deze context dan ook allerm minst onredelijk om te verwachten dat u op zijn minst zou pogen meer te weten te komen betreffende de zaak die u aanhangig maakte bij de Ghanese politie meer dan twee jaren geleden. Dat u hiertoe geen enkele poging ondernam, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas en geopperde vrees ten aanzien van Y. en M. In het door u neergelegde politierapport dd. 22 juli 2010, valt te lezen dat G. A. stierf wanneer zijn huis afbrandde, en dat, wanneer de politie ter plaatse kwam, het lijk reeds naar het mortuarium was gebracht – dit in flagrante

tegenstrijdigheid met uw eigen verklaring, namelijk dat de politie het lijk van uw vader samen met de mensen in de buurt, naar het mortuarium brachten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde eveneens tijdens het gehoor op het CGVS dat de politie kwam nadat de brandweer had geblust en dat de mensen van de brandweer aan de politie uitlegden hoe de situatie was toen zij er aankwamen, gezien zij er eerst waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). In het door u neergelegde politierapport valt dan weer te lezen dat, wanneer de politie ter plaatste kwam, het vuur reeds was geblust door de buurtbewoners, en dat de politie de brandweer op 27 juli 2010 aanschreef, waarbij de brandweer uitgenodigd werd de plaats van de brand te bezoeken. Gegeven deze vaststellingen, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde foto van het lijk van uw vader, betreft enkel een foto van meerdere, niet nader geïdentificeerde personen. Deze foto bewijst dan ook niet dat de persoon op de foto uw vader zou zijn, geeft evenmin enig uitsluitsel wat betreft de datum waarop, en plaats waar deze foto genomen zou zijn, noch wat betreft de oorzaak van zijn dood en het verband met de door u opgeworpen vrees ten aanzien van Ghana. Het door u neergelegde politierapport werd hierboven reeds besproken, en vermeldt verder nergens uw naam – hetgeen opmerkelijk bevonden wordt daar u het was die klacht ging neerleggen en u zelf niet weet of anderen eveneens klacht hadden neergelegd. De door u neergelegde kaart vanwege 'MAN ENTERPRISE' heeft geen verband met de door u geopperde vervolgingsfeiten in Ghana, en geeft verder evenmin uitsluitsel wat betreft uw identiteit.

Wat betreft de problemen in Lybië die u aanhaalt, kan worden opgemerkt dat uit eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. arrest nr. 67 883 dd. 4/10/2011) blijkt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land al dan niet kan inroepen en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. In uw geval dient uw asielaanvraag dan ook enkel te worden beoordeeld ten opzichte van Ghana, aangezien u verklaarde dat u enkel de Ghanese nationaliteit bezit (zie verklaring DVZ, nr. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat verzoeker het motief: "Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus." niet betwist. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat verzoeker wel degelijk zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève: *“Terwijl, dat verzoeker gedurende drie uren werd gehoord door verwerende partij en hij op zeer gedetailleerde wijze heeft uitgezet wat er met zijn vader en diens huis is gebeurd, dat hij daarna bedreigd werd door de ouders Y. en M., dat hij voor deze dreigementen bescherming bij de politie heeft gezocht doch dat laatste deze niet kon op afdoende wijze kon garanderen;”*

De Raad meent dat de verzoekende partij in zijn argumentatie niet overtuigt daar zij de motieven van de bestreden beslissing niet op concrete wijze weerlegt door louter te stellen dat zij wel gedetailleerd heeft geantwoord tijdens het gehoor en door te beweren dat hij de bescherming van de autoriteiten heeft gezocht, maar niet heeft gekregen.

Vervolgens werpt de verzoekende partij op dat: *“niet uit het oog dient te worden verloren dat verzoeker op het moment van de feiten maar pas meerderjarig was geworden;”*

In toepassing van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet dient bij beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt. Dit vloeit voort uit het declaratoir karakter van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vaststelling van de nood aan subsidiaire bescherming en de richtlijnconforme interpretatie met betrekking tot artikel 4, 3 a) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming waarin gesteld wordt dat een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en onder meer rekening houdt met alle relevante feiten in het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Bovendien is de Raad van oordeel dat verzoekers jonge leeftijd geen vergoelijking is voor het afleggen van onaannemelijke verklaringen.

Overigens meent de verzoekende partij ook: *“Dat verzoeker enkel heeft willen stellen dat het onderzoek naar de dood van zijn vader misschien wel doorgang kon vinden doch dat de politie niet in staat bleek te willen of kunnen zijn om hem te beschermen tegen de vermoedelijke dader die aan de persoon van verzoekers dreigementen hadden geuit;*

Dat dit laatste in de bestreden beslissing op onvoldoende wijze wordt belicht en onderzocht;

Dat gelet op het voorafgaande verzoeker zich verplicht zag beroep te doen op een subsidiaire internationale bescherming aan de beschermingsmogelijkheden hem in Ghana niet voldoende garantie leken te bieden ...

Dat het als onaannemelijk hoeft voort te komen dat verzoeker op den duur niet meer bij het verdere verloop van het onderzoek betrokken wilde worden aangezien dit voor hem zeer pijnlijke momenten naar voren bracht, temeer dat verzoeker zich nog altijd bedreigd voelde door de heren Y. en M... Dat toen verzoeker nog in Ghana woonde hij wel degelijk - in de mate van het mogelijke - betrachtingen deed om zich te informeren naar de stand van zaken van onderzoek naar de dood van zijn vader;

Dat hij dit echter niet meer deed — of kon doen — nadat hij het Ghana had verlaten aangezien hij sindsdien verzeild was geraakt in de verwikkelingen en Libië etc..”

Waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal tijdens het gehoor en in de bestreden beslissing niet voldoende inging op de al dan niet aanwezige bescherming door de autoriteiten in Ghana, stelt de Raad vast dat er in het gehoorverslag zeer ruim en diep werd ingegaan op dit vraagstuk (zie gehoorverslag p. 16-21).

Opnieuw moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij blijft steken in het herhalen en ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt niet langer bij het politieonderzoek betrokken te willen zijn omdat dit voor hem pijnlijke herinneringen naar boven bracht oordeelt de Raad dat dit geen afdoende en overtuigende verklaring is die in staat is de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *“Gevraagd waarom u niet naar de politie ging om er de dreigementen van Y. en M. aan te geven, antwoordde u dat u de zaak al had aangegeven, de politie alles al wist en u niet nogmaals naar de politie kon gaan om hetzelfde te melden – hetgeen allerm minst een antwoord vormt op de u gestelde vraag, daar de door u vermelde dreigementen net een nieuw element vormden bij zaak die u reeds aanhangig maakte bij de politie. Gevraagd of u weet of er op heden reeds vooruitgang is geboekt met betrekking tot het onderzoek van uw vaders dood, antwoordde u niets meer vernomen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of u dan niet wilt weten wat er gebeurt, en of er reeds mensen gearresteerd zijn, antwoordde u dat u zich op uw gemak wilt voelen en u daarom geen contact heeft met de politie. Gevraagd of u dan niet wilt weten wat de politie doet, of het onderzoek nog loopt en of ze al dan niet reeds mensen arresteerden – gezien dit een rechtstreekse band heeft met uw vrees ten aanzien van Ghana, antwoordde u niet terug te willen gaan naar Ghana en niets meer te maken willen hebben met dat*

probleem. Gevraagd of Y. en M. u op heden nog steeds zoeken, antwoordde u dat ze u nog steeds zoeken daar de politie de zaak nog niet voor de rechtbank bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u weet dat de zaak nog niet voor het gerecht werd gebracht, gezien uw verklaring niets meer uit Ghana te hebben vernomen sinds u er wegging, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u naar de politie gegaan was en ze u zeiden dat ze de zaak onderzochten. Geconfronteerd met de vaststelling dat u het onderzoek van de politie niet afwachtte, antwoordde u dat u niet wist wanneer het onderzoek afgerond zou zijn, en dat u vertrok omdat u misschien aangevallen en gedood zou kunnen worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of het verslag van de brandweer, waarop de politie wachtte, er ooit kwam, antwoordde u dat u het niet kan zeggen, en dat de brandweer door de politie, zowel als door de rechtbank, onder druk werden gezet opdat het rapport er zou zijn, en het onderzoek zou kunnen aanvangen. Gevraagd wat er met zuster S. gebeurde – die u op de hoogte had gebracht van de brand, en die de vermoedelijke daders had gezien (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) – antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u haar poogde te contacteren, antwoordde u geen enkel contact te hebben, en gemoedsrust te willen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande verklaringen geenszins af te leiden valt dat u geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de Ghanese politie. Uit uw verklaringen valt immers af te leiden dat de Ghanese politie de door u geopperde moord op uw vader wel degelijk onderzocht, maar dat u dit onderzoek evenwel niet heeft afgewacht. Het dient in herinnering gebracht dat het principe van internationale bescherming gekenmerkt wordt door een subsidiair karakter ten opzichte van de in uw land van herkomst aanwezige beschermingsmogelijkheden. Het principe van internationale bescherming impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke onderneemt opdat u bescherming geboden zou worden door de Ghanese autoriteiten, alvorens internationale bescherming aan te vragen. Uit uw verklaringen valt eenduidig af te leiden dat u het onderzoek vanwege de Ghanese politie niet heeft afgewacht, en u zelfs geen poging ondernam – nadat de, door u vermeende, moordenaars van uw vader u bedreigd zouden hebben – de dreigementen aan uw adres te melden aan de politie. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u niet heeft kunnen hard maken dat u nog steeds zou worden gezocht door Y. en M.

Dat u geen enkel poging ondernam om op de hoogte te blijven van het onderzoek dat de politie instelde naar aanleiding van uw vaders overlijden, en evenmin contact poogde op te nemen met S., de persoon die met u naar de politie ging en de vermeende daders gezien zou hebben, getuigt van een dermate desinteresse voor de problemen die u in het kader van uw asielrelaas opwerpt, dat er ook afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid ervan. Immers, u verklaarde dat uw vader werd gedood, u klacht indiende bij de politie, én dat ook uw leven in gevaar was. Het is in deze context dan ook allerminst onredelijk om te verwachten dat u op zijn minst zou pogen meer te weten te komen betreffende de zaak die u aanhangig maakte bij de Ghanese politie meer dan twee jaren geleden.”

Hierna betwist de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing: “Dat verzoeker zich tegensprekt over het feit of zijn vader al of niet in zijn aanwezigheid of samen met mensen in de buurt verzoeker ook niet te zeer mag worden aangerekend en dus niet kan leiden tot het besluit dat hij zou liegen of ongeloofwaardig zou zijn;

Dat van een 18-jarige jongeman die zijn vader verloren heeft zich plots “alleen op de wereld” voelde aangezien hij reeds geen moeder meer had noch broers of zusters.”

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in perifere details zoals bijvoorbeeld precieze data betreft, meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

Met de hierboven vermelde argumentatie weerlegt de verzoekende partij niet de flagrante tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing. Zijn jonge (18-jarige) leeftijd kan niet als verschoningsgrond dienen om tegenstrijdigheden omtrent belangrijke elementen uit zijn asielrelaas te vergoelijken.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat: “In het door u neergelegde politierapport dd. 22 juli 2010, valt te lezen dat G. A. stierf wanneer zijn huis afbrandde, en dat, wanneer de politie ter plaatse kwam, het lijk reeds naar het mortuarium was gebracht – dit in flagrante tegenstrijdigheid met uw eigen verklaring, namelijk dat de politie het lijk van uw vader samen met de mensen in de buurt, naar het mortuarium brachten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde eveneens tijdens het gehoor op het CGVS dat de politie kwam nadat de brandweer had geblust en dat de mensen van de brandweer aan de politie uitlegden hoe de situatie was toen zij er aankwamen, gezien zij er eerst waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). In het door u neergelegde politierapport valt dan weer te lezen dat, wanneer de politie ter

plaatste kwam, het vuur reeds was geblust door de buurtbewoners, en dat de politie de brandweer op 27 juli 2010 aanschreef, waarbij de brandweer uitgenodigd werd de plaats van de brand te bezoeken.

U verklaarde voorts dat u na de dood van uw vader, in november 2010, nog eens terugging naar de boerderij van uw vader, en u daar M. en Y. hoorde zeggen tegen elkaar dat ze u zouden doden (zie gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Gevraagd of u naar de politie ging om deze bedreigingen te melden, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe niet meer naar de politie te zijn gegaan en Ghana verlaten te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan enkel naar de politie ging wanneer uw vaders huis afgebrand was, antwoordde u dan weer, in tegenstrijd met uw vorige antwoord, naar de politie te zijn gegaan nadat u van de boerderij verjaagd werd en er het politierapport en een foto van uw vaders lijk - documenten die u ter ondersteuning van uw asielrelaas voorlegt – te hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 19)."

Inzake het neergelegde politierapport voert de verzoekende partij aan: "Dat verzoeker het neergelegde politierapport uiteraard niet heeft opgesteld en hij uiteraard verantwoordelijk kan worden gehouden voor de inhoud ervan; Dat niets garandeert dat het voornoemde politierapport een juiste weergave de feiten weergeeft; Dat verzoeker dit rapport enkel neerlegde als bewijsstuk van het feit dat er wel degelijk een brand heeft plaatsgevonden waarbij zijn vader om het leven is gekomen; Dat verwerende partij de authenticiteit van dit rapport niet vraag lijkt te stellen;"

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Verzoeker is er immers niet in geslaagd zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Het politierapport op zich kan als zijnde een ondersteunend bewijsmiddel verzoekers onaannemelijke verklaringen niet herstellen. Bovendien merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers naam nergens op het rapport staat, hoewel hij verklaarde klacht ingediend te hebben en hij zelf niet wist of anderen eveneens een klacht hadden neergelegd. Voor de overige vaststellingen inzake het politierapport, volstaat het om te verwijzen naar hetgeen de Raad *supra* hierover reeds uiteenzette.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS